

EL VIGILANT EN EL CAMP DE SÈGOL

J. D. SALINGER

Empúries

narrativa

J. D. Salinger

El vigilant
en el camp
de sègol

Traducció d'Ernest Riera i Josep M. Fonalleras

Editorial Empúries

Barcelona

Títol original: *The Catcher in the Rye*

© J. D. Salinger, 1945, 1946 i 1951
© J. D. Salinger, renovat 1973, 1974 i 1979

Primera edició: 1990

Primera edició en aquest format: gener del 2019

© de la traducció: Ernest Riera i Josep M. Fonalleras, 1990

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.
Editorial Empúries
Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: gama, sl
Imprès a Liberdúplex
DIPÒSIT LEGAL: B. 26.694-2018
ISBN: 978-84-17016-79-0

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats

Si de debò voleu que us en parli, segurament la primera cosa que voldreu saber serà on vaig néixer, i com va ser la meva fastigosa infantesa, i què feien els meus pares abans de tenir-me, i tota aquesta porqueria estil David Copperfield, però no en tinc gens de ganes. Primer de tot, aquestes coses m'avorreixen, i segon, els meus pares tindrien un parell d'hemorràgies cadascun si expliqués res gaire personal sobre ells. Són molt sensibles amb coses així, sobretot el meu pare. Són bona gent —no dic pas que no—, però també són més sentits que una veïna. A més, no us explicaré pas tota la meva remaleïda autobiografia. Només us explicaré la mà de bestieses que em van passar als voltants del Nadal passat just abans d'acabar ben desinflat i de venir cap aquí a prendre-m'ho amb calma. Vull dir que això és tot el que vaig explicar a en D. B., i això que ell és el meu germà. S'està a Hollywood, que no és pas gaire lluny d'aquest forat, i ve a visitar-me gairebé cada cap de setmana. Em portarà a casa quan marxi d'aquí, potser el mes que ve. S'acaba de comprar un Jaguar. Un d'aquells trastos anglesos que

agafen quasi dues-centes milles per hora. Li va costar gairebé quatre mil dòlars. Ara té pela llarga. Abans no en tenia pas. Abans era només un escriptor normal, quan vivia a casa. Va escriure un llibre de contes boníssim: *El peix secret*, si és que no n'heu sentit parlar mai. El millor conte era «El peix secret». Anava d'un nano que no deixava veure a ningú el seu peix de colors perquè l'havia comprat amb els seus estalvis. Em va deixar de pedra. Ara és a Hollywood, en D. B., prostituint-se. Si hi ha una cosa que odio, són les pel·lícules. Ni me'n parlu.

Vull començar pel dia que vaig marxar de Pencey. L'Institut Pencey és a Agerstown, Pennsilvània. Segurament n'heu sentit parlar. Segurament n'heu vist els anuncis, si més no. S'anuncien a prop de mil revistes, i sempre ensenyen algun tio ben parit dalt d'un cavall que salta una tanca. Com si l'única cosa que fessis a Pencey fos jugar a polo tota l'estona. Mai, ni una sola vegada, no vaig veure cap cavall a prop d'allà. I a sota de la foto del tio amb el cavall sempre posa: «Des de 1888 forgem els nois fins a convertir-los en joves esplèndids i de ment lúcida». Sense comentaris. A Pencey *forgen* igual que a qualsevol altra escola, ni més ni menys. I jo no coneixia allà ningú que fos esplèndid i de ment lúcida i tot això. Potser dos tios. Si és que arribaven a dos. I segurament ja ho eren quan van entrar a Pencey.

És igual. Era el dissabte del partit de rugbi contra Saxon Hall. Se suposava que el partit contra Saxon Hall era festa gran a Pencey. Era l'últim partit de l'any, i se suposava que havies de suïcidar-te o alguna cosa així si

Pencey no guanyava. Recordo que aquella tarda, cap a les tres, jo era ben amunt, a dalt de tot del turó de Thomsen, just al cantó d'aquell canó idiota que havia fet la Guerra de la Independència i etcètera. Des d'allà podies veure el camp sencer, i podies veure els dos equips barallant-se els uns amb els altres pertot arreu. La tribuna no es veia gaire bé, però podies sentir cridar tothom: uns crits forts i terrorífics a favor de Pencey, perquè pràcticament tot l'institut menys jo era allà baix, i uns crits fluixos i efeminats a favor de Saxon Hall, perquè l'equip visitant mai no duia gaire gent.

Mai no hi havia gaires noies als partits de rugbi. Només els més grans podien portar-hi noies. Era un institut horrible, t'ho miris com t'ho miris. A mi m'agrada ser en un lloc on com a mínim puguis veure alguna noia de tant en tant, encara que només es grati el braç o es moqui o encara que només faci rialletes o coses així. La Selma Thurmer —la filla del director— anava sovint als partits, però no era exactament la mena de noia que et fa tornar boig de desig. Era prou agradable, això sí. Un cop vaig seure al seu costat a l'autobús d'Agerstown i vam tenir una mena de conversa. Em va agradar. Tenia un nas gros i les ungles ben rosegades i a punt de fer-s'hi sang, i duia aquell cony de pits postissos que apunten a tot arreu, però et feia una mica de pena. El que em va agradar d'ella és que no s'emmerdava i que no t'explicava que el seu pare era un tio tan fabulós. Segurament sabia que era un brètol hipòcrita de campionat.

La raó que m'estigués allà dalt, al turó de Thomsen, en comptes d'allà baix al partit, era que tot just acabava

d'arribar de Nova York amb l'equip d'esgrima. Jo era el remaleït cap de l'equip d'esgrima. Quin gran honor. Aquell matí havíem anat a Nova York a una trobada d'esgrima amb l'Institut McBurney. Només que no vam fer la trobada. Vaig deixar-me tots els florets i els equips i el material al cony de metro. No va ser pas tot culpa meva. M'havia d'anar aixecant per mirar-me aquell mapa, per saber on havíem de baixar. O sigui que vam tornar a Pencey cap a dos quarts de tres en comptes de cap a l'hora de sopar. L'equip sencer em va fer el buit durant tot el camí de tornada, al tren. Segons com, va ser prou divertit.

L'altra raó per què no era a baix al partit era que anava a dir adéu al vell Spencer, el meu professor d'història. Tenia la grip, i em vaig pensar que segurament no el tornaria a veure abans de començar les vacances de Nadal. Em va escriure una nota dient que em volia veure abans de marxar cap a casa. Ell ja sabia que jo no tornaria a Pencey.

M'he oblidat d'explicar-vos això. M'havien fotut fora. Després de les vacances de Nadal ja no hi havia de tornar, perquè m'havien tombat quatre assignatures i no m'esforçava gens. Sovint m'advertien que comencés a esforçar-me —sobretot al voltant de les avaluacions, quan els meus pares venien a parlar amb en Thurmer—, però jo no ho vaig fer. O sigui que em van fotre al carrer. Foten la gent al carrer ben sovint, a Pencey. Té un nivell acadèmic molt bo, Pencey. De debò que sí.

És igual, era desembre i tota la pesca i feia un fred que pelava, especialment al cim d'aquell estúpid turó.

Només duia l'anorac, sense guants ni res. La setmana abans, algú m'havia robat l'abric de pèl de camell de l'habitació, amb els meus guants folrats de pell a dins de la butxaca i tot. Pencey era ple de lladres. Força gent venia de famílies molt riques, però és igual, era ple de lladres. Com més cara és una escola, més lladres hi ha. No és broma. És igual, jo m'estava allà al costat d'aquell canó idiota, mentre em mirava el partit i se'm gelava el cul. Només que no em fixava gaire en el partit. La raó de debò perquè m'estigués allà dalt era que intentava sentir alguna mena d'adéu. Vull dir que he marxat d'escoles i d'altres llocs sense ni saber que en marxava. Detesto aquestes coses. No m'importa si és un adéu trist o un adéu dolent, però quan marxo d'un lloc m'agrada *saber* que marxo. Si no ho saps, encara et sents pitjor.

Vaig tenir sort. Em va venir de sobte una cosa al cap que em va ajudar a saber que fotia el camp d'allà. Vaig recordar tot d'un plegat aquella vegada, cap a l'octubre, que jo i en Robert Tichener i en Paul Campbell ens anàvem passant una pilota de rugbi, davant de l'edifici de l'administració. Eren bons xicots, sobretot en Tichener. Era just abans de sopar i s'anava fent ben fosc, però nosaltres no paràvem de passar-nos la pilota. S'anava fent més i més fosc, i ja gairebé no podíem veure la pilota, però no volíem deixar de fer el que fèiem. Al final ho vam haver de deixar. Un professor que ensenyava biologia, el senyor Zambesi, va treure el cap per una finestra de l'edifici i ens va dir que tornéssim als dormitoris i que ens preparéssim pel sopar. Però, de totes maneres, si recordo coses com aquesta, puc aconseguir un adéu quan

el necessito, com a mínim la majoria de les vegades. De seguida que el vaig tenir, vaig fer mitja volta i vaig començar a córrer turó avall cap a l'altra banda, cap a casa del vell Spencer. No vivia al campus. Vivia a l'avinguda Anthony Wayne.

Vaig córrer ben bé fins a la porta principal, i després vaig esperar un segon fins que vaig recuperar l'alè. No aguanto gens, si voleu que us digui la veritat. Per començar, sóc molt fumador, vull dir que ho era. M'ho han fet deixar. Una altra cosa: l'any passat vaig créixer setze centímetres i mig. També és per això que gairebé vaig arregar tuberculosi i vaig venir cap aquí a fer-me tot aquell cony de proves. Estic molt sa, de totes maneres.

És igual, de seguida que vaig recuperar l'alè vaig travessar la carretera 204. Feia un fred de pebrots i de poc em va anar que no caigués. No sé ni per què corria. Suposo que em venia bé i prou. Quan vaig haver travessat el carrer, vaig sentir com si estigués desapareixent. Era una d'aquelles tardes de bogeria, amb un fred de por, sense sol ni res, i era com si estiguessis desapareixent cada cop que travessaves un carrer.

Hosti, quan vaig arribar a casa del vell Spencer vaig picar el timbre tan de pressa com vaig poder. Estava congelat de debò. Em feien mal les orelles i gairebé no podia moure gens els dits.

—Vinga, vinga —vaig estar a punt de dir en veu alta—, que algú obri la porta.

Al final va obrir la senyora Spencer. No tenien cap criada ni res i sempre obrien la porta ells mateixos. No tenien gaires calés.

—Holden! —va dir la senyora Spencer—. Quina alegria de veure't! Passa, rei! Estàs mort de fred!

Em sembla que estava contenta de veure'm. Jo li agradava. Com a mínim, em sembla que li agradava.

Hosti, vaig entrar en aquella casa com un coet.

—Com es troba, senyora Spencer? —vaig dir—. Com es troba el senyor Spencer?

—Dóna'm l'abric, rei —va dir. No va sentir que li preguntava com es trobava el senyor Spencer. Era una mica sorda.

Va penjar el meu anorac a l'armari de l'entrada, i jo em vaig mig pentinar els cabells cap endarrere, amb la mà. Me'ls tallo ben curts molt sovint, i mai no me'ls he de pentinar gaire.

—Com es troba, senyora Spencer? —vaig repetir, però més fort, perquè em sentís.

—Molt bé, Holden. —Va tancar la porta de l'armari—. I *tu*, com et trobes?

Per la manera de preguntar-ho vaig veure de seguida que el vell Spencer li havia dit que m'havien fotut fora.

—Bé —vaig dir—. Com es troba el senyor Spencer? Ja se li ha curat aquella grip?

—Curat?! Holden, es comporta com un perfecte..., no sé pas *què*. És a la seva habitació, rei. Ja pots entrar-hi.